

REGLUGERÐ

fyrir stríðstryggingafélag íslenzkra skipshafna.

1. gr.

Nafn félagsins er: „Stríðstryggingafélag íslenzkra skipshafna“. Hlutverk þess er að tryggja gegn dauða og örorku af völdum stríðsslysa, skipshafnir á þeim íslenzkum skipum, sem slíka tryggingu þurfa að kaupa.

2. gr.

Til tryggingar á skuldbindingum þeim, sem félagið tekur að sér, hefir það áhættufé, er nemur 600000 krónum. Af áhættufénu ábyrgist ríkissjóður 60%, vátryggingarfélögin: Brunabótafélag Íslands, Tryggingarstofnun ríkisins og Sjóvátryggingarfélag Íslands 10% hvert, og 10% eru lögð fram af eigendum skipa þeirra, sem tryggja skipshafnir sínar hjá félaginu. Ríkissjóður greiðir sinn hluta af áhættufénu jafnóðum og til þess þarf að taka. Vátryggingarfélögin innborga ekki sinn hluta áhættufjárins, en taka í þess stað hvert um sig þátt í skuldbindingum félagsins að einum tíunda hluta. Enginn þeirra, sem tekur þátt í félaginu, ábyrgist skuldbindingar þess að meiru en sínum hluta áhættufjárins.

3. gr.

Stjórn félagsins er skipuð þremur mönnum. Einn er tilnefndur af ríkisstjórninni, og er hann formaður stjórnarinnar, annar tilnefndur af þeim skipaeigendum, sem lagt hafa fram áhættufé, en sá þriðji af vátryggingarfélögum þeim, sem samkvæmt 2. gr. taka þátt í áhættunni. Stjórnin er kosin til þriggja ára í senn, og skiptir sjálf með sér verkum. Komi skipaeigendur eða vátryggingarfélögin sér ekki saman um tilnefningu manna í stjórnina, skipar ríkisstjórnin þá.

4. gr.

Félagið skal ekki taka í eigin ábyrgð dánartryggingu fyrir hærri upphæð en 225000 krónur alls á skipi í einni og sömu ferð. Ef þessi upphæð nægir ekki til fyrirskipaðrar eða umsaminnar tryggingar á skipshöfninni, skal félagið þó taka það, sem á vantar, með því að endurtryggja það, enda sé endurtrygging fánæg hjá öruggu vátryggingarfélagi.

5. gr.

Útgerðarmenn allra íslenzkra skipa, sem samkvæmt lögum eða samningum eru skyldir til að tryggja skipshafnir sínar gegn dauða og örorku af völdum stríðsslysa, skulu tryggja þessa áhættu sína hjá félaginu að svo miklu leyti, sem félagið getur tekið hana að sér. Ef útgerðarmaður slíks skips hefir ekki verið með skipshöfn þess í tryggingu hjá félaginu og lagt fram áhættufé fyrir það, er félaginu heimilt að taka allt að 20% hærra iðgjald fyrir trygginguna en ella.

Nú lætur tryggingarskyldur útgerðarmaður farast fyrir að tryggja skipshöfn sína, og skal hún þá eigi að síður talin tryggð, og á stríðstryggingafélagið sömu kröfu á iðgjaldinu og trygging hefði farið fram samkvæmt lögum um Stríðstryggingafélag íslenzkra skipshafna nr. 37 12. febrúar 1940. Vanræksla útgerðarmanns á því að tryggja skipshöfn sína varðar sektum allt að 100000 krónum.

6. gr.

Iðgjöld ákveðast af stjórn félagsins í hvert sinn fyrir ákveðna ferð eða um ákveðinn tíma eftir áhættunni eins og hún er á hverjum tíma, þegar trygging hefst

eða er endurnýjuð; og með hliðsjón af því, hvað samskonar trygging kostar er-
lendis. Iðgjöldin hafa lögtaksrétt.

23

1. marz

7. gr.

Nú hefir félagið orðið fyrir svo miklu tjóni, að allur varasjóður þess og helm-
ingur áhættufjárins er tapaður og getur stjórn félagsins þá ákveðið að hækka ið-
gjöldin, eftir því sem nauðsyn krefur, þangað til jöfnuði er aftur náð.

8. gr.

Af innborguðu áhættufé borgar félagið vexti. Stjórn félagsins ákveður vextina
við lok hvers reikningsárs, og skulu þeir takmarkast annarsvegar af innlánsvöxt-
um sparisjóðsdeildar Landsbankans, en hinsvegar af þeim vöxtum, sem félagið hefir
raunverulega fengið af innborguðu áhættufé. Sé verulegur munur á innborguðu
áhættufé, að því er snertir ávöxtun þess (t. d. á reiðu fé og verðbréfum), má gera til-
svarandi mismun við vaxtagreiðsluna.

9. gr.

Heimilt er eigendum skipa, sem verða tryggingarskyld eftir að félagið tók til
starfa, að leggja fram áhættufé fyrir þau. Stjórn félagsins ákveður áhættuféð í sam-
ræmi við áhættufé annara skipa. Falli niður skyldan til að tryggja hjá félaginu skips-
höfn á skipi, sem lagt hefir verið fram áhættufé fyrir, má endurgreiða áhættufé
þess skips, ef þess er óskað, að svo miklu leyti, sem ekki þarf að taka til áhættu-
fjárins til greiðslu áfallinna slysabóta. Endurgreiðsla fæst þó ekki ef ætla má, að
tryggingarskyldan falli aðeins niður um stundarsakir. Áhættuféð endurgreiðist ekki,
þó að eigendaskipti verði á skipi, ef skylt er að tryggja skipshöfn þess eftir sem
áður. En senda skal stjórn félagsins tilkynningu um eigendaskiptin, frá hvaða tíma
þau gildi og hvort þau nái einnig til áhættufjárins. Tilkynningin skal vera undir-
rituð bæði af kaupanda og seljanda skipsins.

10. gr.

Við úthlutun tekjuafgangs samkvæmt 8. gr. téðra stríðstryggingalaga nr. 37
12. febrúar 1940 og 14. gr. þessarar reglugerðar, skal ekki tekið tillit til áhættufjár,
sem endurgreitt hefir verið samkvæmt 9. gr. þessarar reglugerðar. Aðrir skipaeig-
endur, sem lagt hafa fram áhættufé, taka þátt í úthlutun tekjuafgangsins í sömu hlut-
föllum og áhættufjárframlög þeirra nema, en taka skal einnig tillit til hve langt er
liðið síðan það var lagt fram.

11. gr.

Reikningsár félagsins er almanaksárið. Reikningar félagsins skulu endurskoð-
aðir af hinni umboðslegu endurskoðun ríkisins.

12. gr.

Þeim hluta tekjuafgangs, sem ekki fer til að greiða tekjuhalla frá fyrri árum,
skal verja sem hér segir: Tekjuafgangurinn skal allur lagður í varasjóð, unz vara-
sjóðurinn er orðinn 210000 krónur, eftir það skal leggja 50% af tekjuafganginum í
varasjóðinn, unz hann er orðinn 420000 krónur, en 10% upp frá því. Af tekjuaf-
gangi þeim, sem eftir er, þegar lagt hefir verið í varasjóð, svo sem vera ber, skulu
tryggingartakar fá að minnsta kosti 50% sem uppbót (bónus), og skiptist hann milli
þeirra í réttu hlutfalli við þau iðgjöld, sem þeir hafa greitt á árinu fyrir þann hluta
tryggingarinnar, sem félagið hefir tekið í eigin ábyrgð. Þeim hluta tekjuafgangsins,
sem þá er eftir, ráðstafar stjórn félagsins. Sé sá hluti tekjuafgangsins, sem kemur
til úthlutunar sem uppbót, minni en 5% af iðgjöldum ársins fyrir þær tryggingar,
sem félagið hefir tekið í eigin ábyrgð, getur stjórn félagsins þó ákveðið, að greiða

- 23 ekki uppbót fyrir það ár, heldur yfirfæra upphæðina til næsta árs, enda yfirfærast þá 1. marz til næsta árs allur sá tekjuafgangur, sem ekki er skylt að leggja í varasjóð.

13. gr.

Varasjóði félagsins skal varið til að greiða tekjuhalla, og má ekki skerða áhættuféð, fyrr en varasjóðurinn er búinn.

14. gr.

Verði félagið leyst upp, skal skipta varasjóði þeim, sem eftir kann að verða, þegar eignir þess og skuldbindingar hafa verið gerðar endanlega upp, milli tryggingartaka og þeirra, er lagt hafa til áhættuféð, og fer hlutur hvers um sig eftir því, hve afgangurinn er mikill, svo sem hér segir: Af fyrstu 105000 kr. fá tryggingartakar ekkert, af næstu 105000 kr. fá þeir $\frac{1}{4}$ hluta, af næstu 210000 kr. fá þeir helming, en $\frac{3}{4}$ af því, sem umfram er. Hlutur tryggingartaka skiptist milli þeirra í beinu hlutfalli við þau iðgjöld, sem þeir hafa greitt fyrir þann hluta trygginganna, sem félagið hefir tekið í eigin ábyrgð. Sá hluti, sem ekki fellur til tryggingartaka samkvæmt þessum reglum, fellur til þeirra, sem lagt hafa til áhættuféð, — og eru útgerðarmenn þar með að sínum hluta, — og skiptist milli þeirra í sömu hlutföllum og áhættufjártillög þeirra nema.

15. gr.

Vátryggingarfélög þau, sem taka þátt í tryggingunni samkvæmt 2. gr., skulu greiða tryggingartökum uppbót að $\frac{3}{4}$ á móti þeirri uppbót, sem félagið greiðir samkvæmt 12. og 14. gr.

16. gr.

Til stríðsslysa telst hverskonar heilsutjón, sem er slys samkvæmt 7. gr. reglugerðar frá 21. febrúar 1939, um slysatryggingar (skyldutryggingar), og orsakast af hernaðarlegum aðgerðum, í stríði eða borgaraóeirðum.

17. gr.

Tryggingin gildir um ákveðið tímabil eða ákveðna ferð, eftir ástæðum. Tímabil reiknast frá hádegi þess dags, sem tryggingin hefst og til hádegis þess dags, sem henni lýkur. Ferð reiknast, sé annars ekki getið í vátryggingarskírteininu, frá síðustu höfn hér á landi til fyrstu íslenzkrar hafnar á heimleið.

18. gr.

Þegar slys ber að höndum, skal það tilkynnt vátryggingarfélaginu svo fljótt, sem unnt er. Skal greina hvar, hvenær og hvernig slysið vildi til, hverjir hafi látizt og hverjir slasazt og aðrar þær upplýsingar, sem nauðsynlegar eru til að ákveða bótaskyldu tryggingarinnar. Slasaðir menn skulu leita læknis, strax og kostur er.

19. gr.

Til grundvallar fyrir ákvörðun um örorkubætur skal leggja læknisvottorð um óvinnuhæfni eða örorku. Skal það gefið í því formi, sem vátryggingarfélagið ákveður og af tryggingaryfirlækni, ef til hans næst, annars af öðrum lækni, sem félagið tekur gildan. Heimilt er félaginu að láta lækniþesskun fara fram á ný, ef ástæða þykir til að ætla, að rangar eða ófullnægjandi upplýsingar hafi verið gefnar, eða að heilsufar slasaða hafi breytzt verulega frá því að lækniþesskun fór fram. Sama rétt hefir slasaði í eitt ár.

20. gr.

Dánarbætur skulu greiddar í einu lagi og koma til útborgunar eigi síðar en mánuði eftir að félagið hefir fengið fullnægjandi upplýsingar um lát trygğða.

Örorkubætur greiðast í einu lagi, ef örorkan er metin 50% eða minni, annars má greiða þær sem lífeyri.

23
1. marz

21. gr.

Rangar upplýsingar frá hendi tryggingartaka (útgerðarmannsins) skerða ekki rétt hinna tryggðu (sjómannanna), en borga skal hann allt það tap, sem þær hafa bakað félaginu, og auk þess sæta sektum, allt að 100000 kr. Rangar upplýsingar frá hendi tryggða skerða ekki rétt hans ef það sannast, að hann hafi óviljandi gefið rangar upplýsingar, enda greiði útgerðarmaðurinn það, sem vangoldið kann að hafa verið af iðgjaldinu. Sannist hinsvegar, að hann hafi visvitandi gefið rangar upplýsingar félaginu til skaða, missir hann rétt sinn til bóta frá því. Í öðrum tilfellum skulu kröfur hans til bóta miðast við þau iðgjöld, sem goldin hafa verið fyrir hann.

22. gr.

Með mál út af brotum á þessari reglugerð skal farið sem almenn lögreglumál.

Reglugerð þessi staðfestist hér með samkvæmt lögum nr. 37 12. febrúar 1940 til þess að öðlast þegar gildi, og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Félagsmálaráðuneytið, 1. marz 1940.

Stefán Jóh. Stefánsson.

Páll Pálmason.

AUGLÝSING

24

**um breyting á samþykkt um lokunartíma sölubúða í Eyrarbakkaheppi,
nr. 142 8. ágúst 1939.**

5. marz

1. gr.

Aftan við 2. málsg. 2. gr. samþykktarinnar komi: á laugardögum.

2. gr.

Breyting þessi öðlist gildi þegar í stað.

Samþykkt þessi, sem gerð er af hreppsnefnd Eyrarbakkahepps, samkvæmt lögum nr. 17 1. febrúar 1936, staðfestist hér með og birtist til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Félagsmálaráðuneytið, 5. marz 1940.

Stefán Jóh. Stefánsson.

Páll Pálmason.